

ROSENIUS SAMLEDE VÆRKER

2.10 – KRISTI GLÆDE AF MENNESKERNES BØRN

(s.139) *”Da var jeg fosterbarn hos ham, hans glæde dag efter dag, for hans åsyn legede jeg altid, legede på hans vide jord og havde min glæde af menneskenes børn.”* Ordsp. 8,31 [se DO31/48].

Det er 'visdommen', der taler i disse vers og for øvrigt gennem hele kapitlet. Ligesom Guds Søn i Joh. 1,1, kaldes "Ordet", kaldes han her og flere andre steder i Skriften for 'visdommen' [Matt. 11,19; Luk. 11,49; 1.Kor. 1,30]. Og ligesom der i Joh. 1,2 står, at 'Ordet i begyndelsen var hos Gud, og at alt er blevet til ved det', så siger Visdommen her: 'Mig skabte Herre først blandt sine værker – jeg blev frembragt i evigheden, i begyndelsen, i jordens tidligste tider – da han grundfæstede himlen, var jeg hos ham – da han lagde jordens grundvold, var jeg fosterbarn hos ham.' [Ordsp. 8,22-30]. "Jeg havde min glæde af menneskenes børn" [Ordsp. 8,31]. Ordene er som en kostbar ædelsten, der, når lyset brydes i den, stråler i stadig nye farver, eftersom den bliver drejet. De siger os, at denne evige visdom, Kristus selv, optræder stik imod al menneskelig fornuft. Han dvæler ikke med forkærlighed der, hvor fredens palmer suser, hvor livets træ er plantet ved livets krystalklare flod, og hvor englernes titusinder med deres gyldne harper omgiver hans trone. På "*Guds vide jord*" [Ordsp. 8,31] - hos menneskenes børn – har han sin lyst og sin glæde.

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 10: Kristi glæde af menneskenes børn

Og det er menneskenes børn til alle tider, så længe jorden står, der her er tale om. Ikke blot de første to, gode og fromme, som de var før faldet. Han siger jo selv til det folk, der havde vendt ham ryggen: *"Jeg elsker dig med en evig kærlighed"* Jer. 31,3.

Til alle tider har Herren haft sin glæde af menneskenes børn, (s.140) men ganske særlig, efter at han på grund af faldet fik så meget med dem at gøre, blev deres frelser, deres broder og hyrde. Ordene er også talt på en tid, hvor hele verden lå i det onde, hvor mennesker kun pønsede på ondt, og hvor hele menneskeslægten – død i overtrædelser og synder, bundet i Satans lænker og genstand for Guds vrede og forbandelse – var som sunket i bundløst dynd. Med rette må vi undres over, at Herlighedens Herre dog kan sige: *"Jeg havde min glæde af menneskenes børn."* Fra evighed, før noget endnu var skabt, som kunne glæde Guds øje – hvad var da hans lyst og hans glæde? Ingen anden end Gud selv – Kristus. Han alene er i sig selv fuldkommen skøn og Guds kærlighed værd. Alt andet er kun skønt, for så vidt det er en del af ham eller udgået fra ham. Blot i sig selv, i sin egen fuldkommenhed, finder Herren sin lyst og sin glæde. Og da skulle han have sin glæde af menneskenes børn? Ja, hvor ellers? Hos englene måske? Nej! Den herlighed, de har, er deres egen.

Kristi herlighed finder Gud kun hos syndere. Så underfuldt det end lyder, er det dog sandt. *"Fader,"* siger han, *"den herlighed, du har givet mig, har jeg givet dem."* Joh. 17,22. Og *"I kender jo vor Herre Jesu Kristi nåde, at han for jeres skyld blev fattig, da han var rig, for at I ved hans fattigdom skulle blive rige"* 2.Kor. 8,9. Han blev *"gjort til synd for os, for at vi kunne blive Guds retfærdighed i ham"* 2.Kor. 5,21. Sin retfærdigheds hvide dragt har han skænket sin brud, og *"hendes dejlighed er fuldendt"* Ez. 16,14.

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 10: Kristi glæde af menneskernes børn

Hvordan skulle vi ellers kunne stå over for Gud med frimodighed og en god samvittighed? Hvordan skulle vi med fortrolighed kunne omgås ham, for hvem ikke engang himlene er rene, om vi ikke vidste, at vi var iklædt den fuldkomnes fuldkommenhed og den helliges hellighed? Hvordan skulle vi kunne trodse ondskabens åndemagter, hvis vi ikke var forvisset om den Almægtiges venskab? (s.141) Hvordan skulle vi kunne opløfte vore hoveder og med glæde se frem til dommens store dag, hvis vi ikke fra top til tå var indsvøbte i hans lydighed og kunne påberåbe os hans retfærdighed, hans kærlighed og hans herlighed, som var det alt sammen vores eget?

Det kan synes letkøbt at rose sig af en andens fortjeneste og stråle i en andens glans. Det skulle ingen større kunst være, vil måske nogen indvende. Men gør forsøget og se, om kunsten er så let, som det synes. Ligesom Herren Jesus har sin største lyst i sin egen fuldkommenhed, så har han det ikke mindre i det, der er hans egne hænders værk. Hvem sætter ikke pris på, han selv har udført. Skulle da ikke Gud være tilfreds med det, han selv har frembragt, skønt og fuldkomment, som det er. Men hvor finder vi noget, der med rette kan kaldes hans værk? Hos Djævelen i helvede? Nej! Han har sig selv at takke for, hvad han i sin nuværende skikkelse er. Hos englene i himlen? Heller ikke det! De har selv erhvervet sig deres herlighed. Hos de selvretfærdige da – i deres fortjeneste og dyder? Langtfra! Det er alt sammen deres eget, og hver af dem må svare for sig selv. Men der, hvor en tolder slår sig for sit bryst og beder: *”Gud, forbarm dig over mig synder!”* [Luk. 18,13], der finder vi noget, som ikke kan være frembragt af andre end Herren selv. Der, hvor en Bartimæus råber ved vejen: *”Jesus, du Davids søn, forbarm dig over mig!”* [Mark. 10,46-48] - der, hvor en kanaanæisk kvinde taler om smulerne og hundene [Matt. 15,21-28] og en

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 10: Kristi glæde af menneskernes børn

sønderknust synderinde væder Jesu fødder med sine tårer [Luk. 7,36-50] – der, hvor en Paulus glad udbryder: ”Barmhjertighed blev mig til del!” [1.Tim. 1,13-16] og en Simon Peter med skælvende stemme svarer sin mester: ”Herre! Du kender alt, du ved, at jeg har dig kær” [Joh. 21,15-19] - hvor stenhårde hjerter forvandles [Ez. 11,19; 36,26] til det bløde ler i mesterens hånd, og ansigter, hårde som stål, til voks, hvori han kan præge sit billede - hvor sjæle, som aldrig før har spurgt efter Herren, begynder at tørste efter den levende Gud – (s.142) hvor de vise begynder at agte deres visdom for dårskab [1.Kor. 1,20], og hvor syndere græder ved hans fødder – der ser vi hans hænders værk, og der har han sin lyst og sin glæde.

Den, der har sans for naturen, nyder opholdet i en skøn egn, og den, der har plantet en frugthave, fryder sig over at se dens blomstring og frugtbarhed. Således kan heller ikke Herren se sig mæt på den nye skabning i en synder. Det er jo hans eget værk. Derfor siger han også til sin due: ”Lad mig skue din skikkelse – thi din skikkelse er yndig” Højs. 2,14.

Men de ord kan ikke gælde mig, indvender du, for jeg er en vederstyggelig synder. I mig og mine lige kan Gud ikke have sin lyst og sin glæde! Er det da din egen fromhed, han skal have behag i? Skal du takkes Gud for din egen skyld? Har du glemte, at det er i sine egne hænders værk, han har behag? Men jeg finder ikke andet hos mig selv end synd og urenhed, siger du, og det kan da ikke være Herrens værk. Nej, ikke synden i sig selv. Men at du ser den som synd, det er hverken naturens eller Satans værk. En bedrøvet og sønderknust ånd er et så stort underværk af Herren, at både Gud og hans engle glæder sig

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 10: Kristi glæde af menneskernes børn

derover, [se Luk. 15]. Det er et underværk, som fører tabte sønner og døtre tilbage til faderens favn og som driver syndere til nådestolen for at blive iklædt Kristi retfærdighed. Og den, der er iklædt Kristus, er i Guds øjne hellig og herlig, om end han i sine egne er nok så stor en synder.

Det er om sådanne, Herren siger: *”De hellige, som er i landet, de er de herlige, hvem al min hu står til”* Salme 16,3.

I sig selv er intet menneske helligt og herligt. *”Hvor kan et menneske være rent, en kvindefødt have ret? End ikke himlen er ren i hans [Guds] øjne”* Job. 15,14-15.

Var vel Peter og de øvrige disciple rene i sig selv den aften, da de skændtes om, hvem af dem der var størst? [Luk. 22,24-27]. Da de ikke formåede at våge med deres mester i Gethsemane [Matt. 26,36-46], eller da de alle (s.143) forargedes på ham, og Peter endog fornægtede ham? [Matt. 26,69-75]. Men samme aften havde Jesus to gange sagt: ”I er rene” [Joh. 13,10]. Også grundlaget for deres renhed havde han talt om. De er rene, fordi de er rensset, rene på grund af det ord, han havde talt til dem. Joh. 13,10 og Joh. 15,3.

Det er om samme sag, han siger: *”Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst”* [Mark. 16,16] og Paulus siger om Kristus og hans brud: *”Han rensede den i vandbadet ved ordet”* [Ef. 5,26]. Det er på dette grundlag, Jesus ser Peter og de andre fuldkommen rene. Skulle vi da ikke vågne op til at se, hvad Kristi retfærdighed betyder, og forstå, at det er fuldt alvor, når ordet taler om renselsen i hans blod. Vort af vantro formørkede sind regner ofte Kristi blod for intet, men for Gud har det til enhver tid sin fulde værdi. Derfor kan Gud i

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 10: Kristi glæde af menneskenes børn

samme øjeblik, som du selv ser dig syndig og uren, have sin største lyst i din renhed og herlighed. Gud ser og vurderer det, han selv gennem sin elskede søn har udrettet. Derfor har han sin glæde af menneskenes børn.

Sammenligner vi dette ord med, hvad Herren ellers ikke blot har sagt, men også givet os beviser på, så kan vi med fuld ret omskrive det til: 'Han har sin glæde i at bo iblandt menneskenes børn'. Han siger jo: *"Jeg sætter min helligdom i deres midte evindeligt, min bolig skal være over dem, jeg vil være deres Gud"* Ez. 37,26-27. *"I højhed og hellighed bor jeg, hos den knuste, i ånden bøjede"* Es. 57,15. Og videre: *"Herren har udvalgt Zion, ønsket sig det til bolig: Her er for evigt mit hvilested, her vil jeg bo, thi det har jeg ønsket"* Salme 132,13-14.

Men hvordan kan det være Herrens lyst at bo på et sted, hvor han må se så meget, der mishager hans øjne og giver hans hjerte sorg? Jo – han har sin glæde i at bo blandt menneskenes børn, fordi han er en frelser. Han vil være en hjælper for de hjælpeløse og en læge for dem, der har læge behov [Luk. 5,31]. Han er ikke kommet *"for at lade sig tjene, men for selv at tjene og give sit liv som løsesum for mange"* [Mark. 10,45].

I vores forblindelse holder vi ofte Gud ^(s.144) for at være en hård dommer og en streng herre, der kun stiller krav til os. Men hans lyst er i virkeligheden at gøre os godt. Derfor er det hans lyst at bo iblandt os, netop fordi der her er elendige nok for ham at tage sig af.

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 10: Kristi glæde af menneskernes børn

Da Jesus en dag træt og sulten havde sat sig ned ved Jakobs brønd og sendte disciplene ind i byen for at købe mad, faldt han i snak med en stakkels synbelastet hedningekvinde. Det går op for hende, hvem han er, som til indledning sagde: *"Giv mig noget at drikke,"* [Joh. 4,7] og ramt i sin samvittighed, men glad i håbet, iler hun af sted for at kalde sine bysbørn til. Imens kommer disciplene med maden og siger: *"Rabbi, spis!"* [Joh. 4,31]. Men hans hunger er allerede stillet, han har fundet sjæle, han kan få lov at frelse, og han svarer: *"Jeg har mad at spise, som I ikke kender"* Joh. 4,32.

Sådan er Frelserens hjertelag. Hans mad, hans hvile og hans lyst er at gøre godt. Derfor har han sin glæde i at bo blandt menneskenes børn. Og det skyldes ikke en tilfældig og forbigående interesse for dem, men grunder sig på det hjertelag, hvormed han fra evighed har omsluttet menneskeslægten. Gud skabte mennesket i sit billede [1.Mos. 1,26]. Ikke som den øvrige skabning ved et almægtigt *"Bliv!"* [1.Mos. 1,3-25], men dannede og formede med megen omhu dets legeme af agerjordens muld. Han indblæste i det sit eget hellige væsens livsånd, og *"mennesket blev et levende væsen"* [1.Mos. 2,7]. At Herren selv vandrede mellem havens træer sammen med de to første mennesker [1.Mos. 3,8], undrer os ikke. Men at det var faldet, vor synd og vor nød, der ret for alvor fik hans hjerte til at brænde og gjorde lysten til at bo iblandt os varm og levende, falder os vanskeligt at tro.

Og dog forholder det sig således. Det kæreste, han ejede, var faldet i fjendens hænder. Det kunne han ikke bære over sit hjerte, thi *"Gud er kærlighed"* [1.Joh.

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 10: Kristi glæde af menneskernes børn

4,8]. Nu gælder i sin fulde betydning Zakarias ord: *”Stille, alt kød, for Herren, thi han har rejst sig fra sin hellige bolig”* Zak. 2,17.

Fra den gamle pagts tid har vi talrige eksempler på, hvordan (s.145) Herren har plejet omgang med syndige mennesker på jorden. Vi finder ham i ørkenen hos Abrahams trælkvind, Hagar [1.Mos. 16,7], og vi ser ham sidde til bords med Abraham under de skyggefulde træer i Mamres lund [1.Mos. 18,1-15]. Vi går med Jakob til Betel [1.Mos. 35,9-15] og Penuel [1.Mos. 32,31] og med Moses til den brændende tornebusk ved Horeb [2.Mos. 3] og ser Herren åbenbare sig for dem. Vi ser ham i ild- og skystøtten, den skikkelse, hvori han i fyrre år var et halsstarrigt folks vejviser og værn mod solens brændende hede [2.Mos. 13,21-22]. Alt sammen vidnesbyrd om, at han har sin glæde i at bo blandt menneskenes børn.

Vi kan gå videre til Ofra, hvor Gideon ser Herren sidde under egen [Dom. 6,11], og til templet i Jerusalem, hvor han bor over nådestolen. Men hvorfor søge ham lagt borte, når han har åbenbaret sig endnu nærmere. I krybben i Betlehem ser vi et barn. Og dette barn, som fødtes julenat, er netop ham, som sagde: *”Jeg havde min glæde af menneskenes børn”*. Gud åbenbarede i kød, svøbt og lagt i en krybbe – Gud som et barn ved sin moders bryst – vor tanke står stille, vort hjerte undres, og vi fatter kun lidt af det under, vi ser for vore øjne. Måske er det godt, at vi kun ser det dunkelt. Gik det op for os i hele sin fylde, hvad det betyder, kunne det koste os livet. En sådan lykke ville vi ikke kunne tåle.

Mellem Herren og Israel var svælget endnu stort. Han var Gud, de var syndere. I dybeste forstand boede han endnu ikke blandt mennesker. Et hjerteligt forhold og et varmt venskab er kun muligt, når de to parter står på lige fod. Da

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 10: Kristi glæde af menneskernes børn

blev han selv et menneskebarn, vor slægtning og broder. Det er dette, vi så ofte er tilbøjelige til at regne for intet, mens seraferne, som nu i to år tusinder med hellig undren har skuet ned i dette kærlighedsdyb, endnu ikke har set til bunds i det, men stadig inspireres til nye, herlige lovsange ”Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud – og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os” [Joh. 1,1; 1,14]. Det var mennesker og ikke engle, han havde lyst til. Og hvorfra stammer denne lyst om ikke fra hans eget hjerte. (s.146) Gud elskede – derfor elskede han. Anden forklaring gives ikke. Guds Søn ligger ikke længere i krybben i Betlehem. Han er ikke længere et barn, vi kan tage på vore arme, som Maria og den gamle Simeon kunne det. Han har atter indtaget sin plads på tronen ved Faderens højre hånd [Mark. 14,62; Dan. 7,13-14; Sl. 110,1], men vi må ikke glemme, at han endnu fremdeles er menneske.

Og som den, der har været fristet i alle ting lige som vi [Hebr. 4,15], kan han have medlidenhed med vore skrøbeligheder. Hans lyst til at bo blandt menneskenes børn er heller ikke blevet mindre. Ikke som en gæst, der kommer og går, skal vi betragte ham. Ligesom han for bestandig bor i højhed og hellighed, skal han også for bestandigt bo hos sine børn på jorden. Jesus sagde jo udtrykkeligt: *”Jeg er med jer alle dage.”* [Matt. 28,20]. Hos den, der elsker ham, vil han tage bolig, har han sagt. Han vil gå ud og ind hos os, ikke som en fornem herre, der allernådigst nedlader sig til os og lader sig opvarte af os, men som den, der tjener os. *”Jeg er ikke kommet for at lade mig tjene, men for selv at tjene,”* siger han [Mark. 10,45].

Er du bedrøvet og rådløs – han er ingen af delene. Finder du dig selv uværdig til en så stor nåde og ære, så husk, at netop det at tjene dig var hans lyst. Selv sit liv var han villig til at give for dig, thi han har sin glæde af menneskenes

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 10: Kristi glæde af menneskernes børn

børn. Han vil gå ud og ind hos os, ikke blot som en rådgiver, vi kan henvende os til, når det gælder vanskelige spørgsmål og vigtige afgørelser, men som en, der hører til familien. Som vor nærmeste slægtning og broder vil han tage del med os i alt, stort som småt, og gå os til hånd i både vigtige og mindre vigtige anliggender. Og tro endelig ikke, at han er så ophøjet og åndelig, at du kun tør tale med ham om åndelige ting. Sørgede han ikke for melet i krukken og olien i dunken? [1.Kong. 17,10-16]. Spurgte han ikke sine disciple ved Genesaret sø: ”*Mon I har noget at spise børn?*” og stegte fisk til dem på stranden [Joh. 21,1-14].

Hvis nogen skulle være for små og ringe til at falde ind under Guds omsorg, hvor er (s.147) så grænsen. Har han ikke selv skabt også alt det små og ubetydelige, vi ser omkring os? Taler han ikke om spurve, af hvilken ikke en falder til jorden, uden Gud er med i det? [Matt. 10,29]. Alt, hvad der er stort nok til at volde dig bekymring, er også stort nok til at være genstand for hans deltagelse. Om vi blot kunne tro, skulle vi se Guds herlighed. Immanuel, vor broder, har sin glæde i at bo blandt sine brødre. Hvor findes der er folk, hvis guder er dem nær, som vor Gud er det. Han svarer, når vi kalder, våger, når vi sover, står os nær i vor daglige gerning, ja sørger endog for vort legemes behov. Thi han har sin glæde af menneskenes børn. De navne, hvormed den kommende Messias nævnes i Es. 9,6, udtrykker de mest karakteristiske træk i hans personlighed. Det første af disse navne er *Underfuld*. Og underfuld har han i sandhed vist sig at være. Underfuld i sit væsen, underfuld i sit hjertelag, at han kan have sin glæde af menneskenes børn? At han ”*blev kød og tog bolig iblandt os*” [Joh. 1,14] til trods for, at vi var syndere – ja netop derfor – for at læge vore sygdomme og antage sig vor sag [Es. 53]. Vi burde daglig takke og

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 10: Kristi glæde af menneskernes børn

prise Gud for en så forunderlig kærlighed. Den skulle gøre hverdagen til en fest for os og jorden til et paradis. Men hvor ofte går vi ikke i stedet for modløse omkring med hemmelig frygt for, at det ikke står rigtig til med os. Vi føler det, som om Gud er langt borte og aldeles har overladt os til os selv. Alle disse bekymringer kommer ene og alene deraf, at Gud fører os så underligt, at det ikke er muligt for os at forstå hans underlige veje. Ikke engang synden skulle kunne bringe os til at tvivle om Guds nåde og nærværelse, hvis blot vi kunne tro, hvad Gud har sagt i sit ord. Dette skulle vi også gerne gøre, hvis blot ikke vore egne erfaringer sagde os det modsatte.

Ordet forsikrer os f.eks. om vore synders forladelse, men vi føler endnu lovens dom i vor samvittighed. Ordet lover os frihed fra syndens herredømme, men for os synes det, som om synden stadig har os (s.148) i sin magt. Dette gør os modløse og rokker ved vor tillid til Herren. Men hver gang vi synes at erfare det modsatte af, hvad Gud har sagt, er det ikke andet end en underlig 'legen skjul', vor underfulde Gud har for med os.

"For hans åsyn legede jeg altid," siger han [Ordsp. 8,31]. Visdommen, det evige ord, taler om at lege – hvordan kan de to ting forenes? For at forstå det må vi se noget nærmere på den guddommelige visdoms underlige måde at lege på. Da vil Gud gøre en Abram til en Abraham og til "fader for en mængde folk," [1.Mos. 12,2] lod han ham gå, til han var hundrede år [1.Mos. 21,5], uden nogen søn og arving. Da han så endelig har givet ham Isak, forjættelses søn, og sagt: *"Efter Isak skal dit afkom nævnes,"* [1.Mos.21,12] befaler han Abraham at ofre denne sin søn [1.Mos. 22,1-18].

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 10: Kristi glæde af menneskernes børn

Da han ville gøre Josef til en mægtig hersker, for hvem hans brødre skulle kaste sig til jorden, så lod han brødrene sælge ham som slave [1.Mos. 37,28]. Hvad er dette andet end en spændende leg af den guddommelige visdom. Siger han ikke selv: *”Jeg skjulte et øjeblik mit åsyn for dig, men forbarmede mig med evig kærlighed”* Es. 54,8.

Gud handler med os ligesom en moder, der gemmer sig for sit barn for at nyde glæden over barnets søgen, eller som en fader, der giver sit barn et æble, men straks tager det igen for at prøve barnets tålmodighed. Som Luther siger: *”Når Gud vil forøge et menneskes tro, lader han det føle sig aldeles blottet for al tro og anstiller sig, som ville han ikke holde sine løfter.”*

Men inden vi ser nærmere på dette, vil vi undersøge, hvad vor tekst egentlig sigter til. Det er om skabelsens dage, Herren taler, når han siger: *”Da han grundfæstede himlen – da han lagde jordens grundvold, da var jeg fosterbarn hos ham, hans glæde dag efter dag, for hans åsyn legede jeg altid, legede på hans vide jord.”* [Ordsp. 8,29-31]. Ikke blot med visdom, men også med kærlighed blev jorden skabt og prydet, ikke blot til nytte, men også til glæde for de (s.149) menneskebørn, som allerede da stod for Guds tanke. Den, der har et åbent sind for naturens skønhed og rigdom, finder allerede deri den guddommelige visdoms og kærligheds spor. Da Gud klædte marken med blomster og blomsterne med så mange skønne farver, da han udspændte himmelhvælvingen med dens vekslende skydække over jorden, da han skabte bjergene og dalene og de rislende bække i dalenes dyb, da han gav fuglene deres skønne og afvekslende stemmer. Ja når Herren ophøjede tanker syslede med

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 10: Kristi glæde af menneskenes børn

småting som udsmykning, farver og lyd, da legede han på Guds vide jord. Og når vi i skaberværket finder så mange symboler på de åndelige og evige sandheder, at hele naturen synes at være et forunderligt billedsprog, hvori vi kan finde de dybeste åndelige lærdomme, så er også det en følge af den guddommelige visdoms leg på Guds vide jord.

Solen f.eks. er et billede på ham selv, og dens virkninger et billede på Åndens værk i en synders hjerte. Hvedekornet, der lægges i jorden og dør, men opstår igen til liv i en ny og herlig skikkelse, skulle være mennesker et pant på legemets opstandelse til det evige liv. Til denne Herrens leg med menneskenes børn hører også, at han tilpasser sin tale og sine handlinger efter menneskelige begreber og forestillinger på samme vis, som en voksen gør det når han taler med et barn. Læg mærke til. Hvordan Gud mangfoldige steder i sit ord benytter sig af vores barnlige udtryksmåde for at gøre sig forståelig for os. Han taler om, at han "angrede" [1.Mos. 6,6] det, han havde gjort besluttet, mens han i virkeligheden 'ikke er et menneske, at han skulle angre'.

Han fremstiller den herlighed, vi har i vente, i billeder af det, der allerede her på jorden glæder vort hjerte og fryder vort øje: bryllup, herlige boliger, guld og ædelstene, grønne træer og dejlige frugter. Han satte regnbuen i skyen som et tegn på sin pagt med Noa og lovede, at når han så den, ville han tænke på pagten, så ikke jorden oftere skulle ødelægges af en vandflod [1.Mos. 9,8-17].

(s.150) Som om Gud behøvede en sådan påmindelse for ikke at glemme sit løfte. Men han vidste, at vi behøvede det til at styrke os i troen. Derfor leger han med os på denne måde. Omsider kommer han selv, drevet af sin lyst til menneskenes børn, og tager sin bolig iblandt dem. Fødes som et menneskebarn

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 10: Kristi glæde af menneskernes børn

ind i menneskeslægten, og straks begynder ingen en underlig leg. Han, den høje og ophøjede, opsøger det allertarveligste sted, han kan finde – lader sig føde i en stald. En himmelsk herskare bringer bud om hans fødsel, men deres herre og konge lader sig svøbe og lægge i en krybbe. Ved at optræde på denne måde gjorde han al fornuft til skamme og blev til anstød for de vise og kloge, som ventede en jordisk konge med jordisk magt og herlighed. Og hvordan drev han ikke sit spil med sine fjender og den gamle slange ved sin lidelse og død. Den almægtige, som med et ord kastede hele den væbnede skare til jorden i Gethsemane, lader sig umiddelbart efter binde, mishandle, dømme og korsfæste.

Fjenderne triumferer, graven forsegles og bevogtes, men påskemorgen bryder Herrens engel seglet, vagten gribes af forfærdelse, og den døde står op. Og netop de sikkerhedsforanstaltninger, der var truffet, blev det bedste bevis for opstandelsens virkelighed. Sådan er den guddommelige visdoms leg på jorden. Men han leger undertiden med sine børn på en underlig hårdhændet måde, som er vanskelig for os at forstå og volder os megen bekymring. Og dog skjuler sig også bag dette guddommelig kærlighed og trofasthed. Det spil, han til tider driver med sine fjender, i særdeleshed dem, der hykler for ham og driver gæk med den hellige, er noget helt andet.

David siger: *”Du viser dig ren mod den rene og vrang mod den svigefulde”* Sl. 18,27. Da Faraos ikke vil bøje sig for Herrens befaling, fældes dommen over ham: *”Jeg vil forhærde Faraos hjerte og derefter gøre mange tegn og undere i Ægypten – og ægypterne skal kende, at jeg er Herren”* [2.Mos. 7,3-5]. Og så tillader Gud, Faraos kloge mænd, at gøre (s.151) de samme undere som Moses og

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 10: Kristi glæde af menneskernes børn

Aron, indtil Faraos hjerte er så forhærdet, at ikke de største undere eller de hårdeste plager længere kan gøre noget indtryk på ham.

Da jøderne ikke vil lade sig overbevise af Jesu klare og alvorlige tale om, hvem han er, men med bitterhed svarer: *"Er det ikke med rette, vi siger, at du er en samaritaner og besat af en ond ånd?"* [Joh. 8,48], forblinder han yderligere deres øjne ved at tale til dem i så dunkle ord og vendinger, at de intet forstår, men tværtimod synes at få deres opfattelse bekræftet. Da Jesus siger: *"Om nogen holder fast ved mit ord, skal han i al evighed ikke se døden,"* [Joh. 8,51], svarer de: *"Nu ved vi da, at du er besat af en ond ånd. Abraham er død, profeterne ligeså, og dog siger du: "Om nogen holder fast ved mit ord, skal han i al evighed ikke smage døden" [Joh. 8,52]. Den slutning, de drager, synes klar som dagen. "Du er vel ikke større end vor fader Abraham, som jo er død? Profeterne er også døde, hvem gør du dig selv til?" [Joh. 8,53]. Og Jesus giver dem ingen forklaring. Han siger ikke: 'Det er den evige død, jeg taler om, ikke den legemlige,' men driver spillet videre, i det han fortsætter: "Abraham, jeres fader, frydede sig over at skulle se min dag, og han fik den at se og glædede sig." Atter synes jøderne at have god grund til at svare, som de gør: "Du er ikke halvtreds år endnu, og du har set Abraham!" Stadig ingen forklaring, blot en ny påstand, som vækker forargelse: "Før Abraham blev til, er jeg". Nu finder hans modstandere, at det går for vidt. I stedet for at fortsætte ordstriden, søger de at stene ham. Joh. 8,48-59.*

Det kan synes at være lige hårdt nok, men sådan handler Herren med dem, der ikke vil ydmyge sig under hans vældige hånd. Alle skal se, at han er Herren. Esajas siger: *"De stred imod og bedrøvede hans hellige Ånd, så blev han deres fjende, han kæmpede imod dem"* Es. 63,10. Og når Gud bliver vores fjende, er

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 10: Kristi glæde af menneskernes børn

han forfærdelig. Den leg derimod, som Herren ofte har for med sine børn (s.152) og fortrolige venner, består blot i, at han for en tid skjuler sit ansigt for dem, for at de skal lære at tro uden at se. Han unddrager dem de liflige følelser, som gjorde den første tid med Herren så forunderligt skøn. Ordet har ikke den oplivende virkning på deres hjerte som før, bønner er ikke længere kær og uundværlig, og noget svar på deres bøn synes de heller ikke, de får. Da ængstes de for at have bedrøvet Guds Ånd og tror sig at være forladt af Gud. Var de klar over, at det, der times dem, ikke er andet end Frelserens forunderlige leg med sine børn, skulle derimod en inderlig glæde fylde deres hjerter.

Netop sådan var det jo, Jesus behandlede den kanaanæiske kvinde. I tillid til det rygte, hun havde hørt om, at han tog sig af alle, som kom til ham, og aldrig viste nogen bort, kommer hun og begærer hans hjælp i sin store nød. Han går roligt videre og svarer hende ikke et ord. Hun følger efter ham og råber – men forgæves. Da disciplene får medlidenhed med den stakkels kvinde og beder ham hjælpe hende, giver han et svær, der rammer endnu hårdere end hans tavshed: *”Jeg er ikke udsendt til andre end de bortkomne får af Israels hus”* [Matt. 15,21-28]. Så er der altså intet håb for hende. Hun taber dog ikke modet, men beder endnu engang: *”Herre, hjælp mig!”* Endnu mere afvisende svarer han: *”Det er ikke smukt at tage børnenes brød og kaste det for de små hunde”* [Matt. 15,26]. Sådan kan Frelseren på det bitterste bedrøve og såre dem, han dog så inderligt elsker. Men kvinden griber hans tanke, tager ham på ordet og siger: *”Jo, Herre! Thi de små hunde æder dog de smuler, som falder fra deres herres bord”* [Matt. 15,27] - da kan han ikke længere skjule sit sande hjertelag, men udbryder glad: *”Kvinde, din tro er stor, det sker dig, som du vil!”*. Samtidig med, at han kaldte hende en hund, brændte altså hans hjerte af den

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 10: Kristi glæde af menneskernes børn

inderligste kærlighed. Men du siger: Ja, sådan var det i dette tilfælde, men sådan er det ikke med mig. Jeg har syndet, jeg har bedrøvet Guds Ånd og er selv skyld i, at han er vejet fra mig. (s.153)

At du har syndet og derved bedrøvet Guds Ånd, er sandt nok. Men så længe du søger din trøst i evangeliet og sukker efter nåden i Kristus, er det umuligt, at Guds Ånd kan være vejet fra dig. Var det tilfældet, havde du intet behov mere for Guds nåde. Det er ganske afgjort. Faraos søgte vel at blive plagerne kvit, men at forlige sig med Gud faldt ham aldrig ind. Esau ønskede vel senere at arve velsignelsen, ja begærede den med tårer endda, men omvende sig ville han ikke. Læg mærke til forskellen.

Hungrer og tørster du efter Kristus og hans retfærdighed, og har du ikke noget højere ønske end at eje fuld vished om dine synders forladelse, da er dette et sikkert bevis for, at du er en af dem, som står Guds hjerte nær, og at Kristi fortjeneste også er din. Men føler du ikke noget af alt dette, hvad er det så andet end en underlig leg af den guddommelige visdom. Ikke altid nøjes Gud med at skjule sit ansigt eller lade de liflige følelser forsvinde som dug for solen. De af hans venner, der har fået de største nådegaver og det største lys over evangeliets hemmeligheder, tager han ofte langt hårdere på. En mand som Job, hvis lige ikke fandtes på jorden – som frygtede Gud og veg fra det onde – måtte opleve, at selve Satan blev sluppet løs på ham og en hel stormflod af modgang sendt på hans vej [Job 1,6ff].

Peter var en af 'søjlerne' blandt apostlene. Han brændte af kærlighed til sin mester, og ene mand drog han i Gethsemane sit sværd imod hele den væbnede skare [Matt. 26,47-56]. Men samme nat nøjes han ikke som de andre disciple

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 10: Kristi glæde af menneskernes børn

med at flygte. Tre gange fornægter han sin herre, ja sværger på, at han ikke kender ”dette menneske” [Matt. 26,69-75].

”Se, Satan begærede jer for at sigte jer som hvede,” havde Jesus sagt [Luk. 22,31]. Paulus, et udvalgte redskab, han, som blev borttrykket indtil den tredje himmel og hørte uudsigelige ord, måtte have en ”torn i kødet”, ”en Satans engel” til at slå sig i ansigtet [2.Kor. 12,7]. Og da han ^(s.154) tre gange beder om at blive fri for den, lyder svaret: ”Min nåde er dig nok.” [2.Kor. 12,8-9].

Denne Guds handlemåde har alle hans hellige til alle tider bævet tilbage for. Gud handler tilsyneladende stik imod sine egne ord: giver løfte om velsignelse, men sender i stedet nød og elendighed, kræver hellighed og lover hjælp mod syndens magt, men slipper i stedet djævelen og syndens mægtige kræfter løs.

Hvor er da hans store nåde og trofasthed? Han handler med os ligesom med Abraham, da han lover at gøre hans afkom ”talrigt som himmelens stjerner og sandet ved havets bred” [1.Mos. 22,17] og siden befaler han at ofre Isak, sin eneste søn. Er ikke dette en underlig hård måde at lege med mennesker på? Altid at have modgang i verden, leve i fattigdom og trykkende gæld, rammes af langvarig og smertefuld sygdom eller for livstid være bundet til et menneske, som gør hver dag til en plage for en, er alt sammen hårde prøvelser. Men i de timelige bekymringer kan jeg dog lettere tilegne mig ordets trøst, når det siger, at den, Gud har kær, den revser og tugter han [Hebr, 12,6], og at ”vor trængsel, der er stakket og let, virker uden mål og måde en evig vægt af herlighed for os.” [2.Kor. 4,17].

Langt sværere bliver det, når det er selve vort åndelige liv, der bliver angrebet. En kristen er et menneske, som af Guds barmhjertighed er blevet ført fra

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 10: Kristi glæde af menneskernes børn

mørket til lyset, har fået forladelse for alle sine synder, har smagt og set, hvor god Herren er, og i Guds Ånds skole fået lys over evangeliets hemmelighed. Nu er det hans højeste ønske at leve et helligt liv, evangeliet værdigt. Men da smuldrer hele hans kristendom for ham, målet for hans stræben synes at være forfejlet, og den første kærligheds varme og glød, som engang gjorde livet med Gud til et paradys, er borte. Hans hjerte er dødt og hårdt, fyldt af syndige begæringer, hykleri og letsindighed. Synden og Satan synes at have samme magt over ham som før, og ret som det er, falder han for fristelsen til synd.

Han kæmper, ængstes og beder, søger hjælp i ordet og sakramenterne, (s.155) i privat skriftemål og brødrenes forbøn. Finder måske også trøst i sin nød, men kun for en tid. Atter bliver han overrumplet af synden, og alter synker han ned i mismod. Da er han færdig til at gøre profetens ord til sine: *”Han har spærret mig inde og langt mig i tunge lænker. Om jeg end råber og skriger min bøn er lukket ude”* Klages. 3,7-8.

I et sådant mørke synes alt Guds ord at være bedrag. I en sådan prøvelse har flere fromme og redelige sjæle ønsket sig døden. En mand som Paulus havde udstået megen legemlig lidelse [2.Kor. 11,24-25]: fem gange var han blevet hudstrøget, tre gange pisket, en gang stenet, men aldrig hører vi, at han af den grund ønskede sig døden. Når han derimod taler om den ”syndens lov” [Rom. 7,23], som er i hans lemmer, og som forhindrer ham i at gøre det gode, han dog så gerne vil [Rom. 7,19], da udbryder han i fortvivlelse: *”Jeg elendige menneske! Hvem skal fri mig fra dette dødens legeme?”* Rom. 7,24.

Når den guddommelige visdom leger med mennesker på denne måde, er det i en ganske bestemt hensigt. Han vil skabe ydmyge kristne. Og hvad Guds ord

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 10: Kristi glæde af menneskernes børn

og Guds nåde ikke altid formår at udrette, det opnås, når Gud trækker sig tilbage og overlader mennesket til sig selv, priggivet syndens og djævelens magt. Da varer det ikke længe, før de gamle synder igen bliver levende, al egen fromhed går op i røg, og tilbage står en forsagt og ydmyget kristen, som knapt nok ved, om han vover at løfte sine øjne og se på sine kristne brødre, så foragtelig er han i sine egne øjne, og så herlige er de andre sammenlignet med ham. Det var netop, da Peter forsikrede, at han var stærkere end alle de andre, at han fik det svar: *"I denne nat vil du fornægte mig tre gange"* [Mark. 14,30]. Og Paulus siger: *"For at jeg ikke skal hovmode mig af de overmåde høje åbenbaringer, blev der givet mig en torn i kødet"* 2.Kor. 12,7.

Satan fik af Gud tilladelse [Job 1,12] til at trænge Job så hårdt, at han til sidst forbandede sin fødselsdag [Job 3,1-3]. (s.156) Gud havde selv sagt om Job, at en så from og retsindig mand fandtes ikke på jorden [Job 1,8], og i den første prøvelse, da han mistede både sine børn og alt, hvad han ejede, bøjede han sig ydmygt under Guds vilje og sagde: *"Herren gav, og Herren tog, Herrens navn være lovet"* [Job 1,21]. Havde nu Gud sat grænsen for Satan her, så var Job gået sejrrig ud af prøvelsen. Men da Satan får lov at sætte endnu stærkere ind på ham, brister hans tålmodighed. Vi fristes næsten til at gå i rette med Gud. Vil han da med vold og magt have Job bragt til fald, eller hvorfor tillader han Satan at gå så vidt? Den tanke er Job selv inde på, når han siger: *"Jeg skal nu engang være skyldig, hvorfor da slide til ingen nytte? Toed [vaskede] jeg mig i sne og tvættede i lud mine hænder, du dyppede mig dog i pølen"* Job. 9,29-31.

Og hvorfor skulle Satan have lov at bringe Peter til fald? Han havde jo dog bevist sit mod og sin troskab, da han greb til sværd for at værges sin mester. Han havde bevist sin kærlighed til Jesus ved at følge efter ham til ypperstepræstens

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 10: Kristi glæde af menneskernes børn

gård, og hans sorg efter faldet skyldes jo netop, at han så gerne ville have været stærk og tro. Men Herren vidste nok, hvad han gjorde, da han overlod Peter til at sigtes af Satan. Han måtte falde i så svære synder som løgn og fornægtelse for at reddes fra sin endnu farligere selvtillid. Og da Peter senere stilledes over for spørgsmålet: *"Elsker du mig?"* [Joh. 21,15], var det med bævende stemme, han besvarede det. Den før så djærve og selvsikre Peter var blevet en ydmyg Peter, og til os lyder nu hans formaning: *"Ifør jer alle ydmyghed over for hverandre, thi Gud står de hovmodige imod, men de ydmyge giver han nåde."* 1.Pet. 5,5.

Måske giver disse eksempler dig ingen trøst. Du frygter for, at med dig er det langt værre, og synes, at din tilstand mest af alt minder om åndelig død. Du synes, du tager det alt for let, du våger og beder ikke, som du burde, du er fuld af letsindighed, hykleri og falskhed. Også i denne nød er din trofaste og almægtige frelser din eneste tilflugt, og du får lov at bede med (s.157) David: *"Ransag mig, Gud, og kend mit hjerte, prøv mig og kend mine tanker! Se, om jeg er på smertens vej og led mig på evigheds vej!"* [Sl. 139,23-24]. Skulle den bøn gå din frelsers øre forbi? Han, som vakte dig op, da du ikke selv ønskede at blive vakt, skulle han ikke ville gøre det samme nu, da du beder ham derom.

Det er jo ham og ikke dig, der skal gøre det. Hvis du endnu tror, at du selv formår noget, hvorfor sørger du da ikke for hurtigst muligt at blive anderledes? Forstår du ikke, at du må være på vildspor, og at det eneste, du formår af dig selv, er at synde. Tilbage bliver da spørgsmålet: Kan et menneske, som fra dybet af sit ængstende hjerte beder: *"Ransag mig – og led mig på evigheds vej,"* overlades af Gud til at bedrage sig selv med en falsk trøst? Vi er altid tilbøjelige til at mene, at kun, hvis vi vandrer på de rette veje og i et og alt er, som vi bør

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 10: Kristi glæde af menneskenes børn

være, vil Gud have noget med os at gøre. Men det er et falsk billede af vor frelser. Han har selv beskrevet sit hjertelag mod syndere, når han beskriver sig som den gode hyrde, hvis hjerte brænder af kærlighed til det vildfarne får, og som søger efter det, indtil han finder det. Skulle han da lade dig, som råber efter ham, gå videre ad en vej, som fører til smerte, uden at komme dig til hjælp? Så siger Herren: *”Da han klynger sig til mig, frier jeg ham ud, jeg bjærger ham, thi han kender mit navn; kalder han på mig, svarer jeg ham”* Sl. 91,14-15.

”Jeg forlod dig et lille øjeblik, men favner dig i stor barmhjertighed.” Es. 54,7. Det er Frelserens hjertelag, vi møder i disse ord. Han søger dem, som ikke søgte ham. Han blev vor broder og sonede vore synder, mens vi endnu var hans fjender. Og ser det undertiden ud for os, som om han ikke vil høre, så er han dog stadig den samme. Det er blot den guddommelige visdoms leg på Guds vide jord, vi er ude for. Han sov i skibet, da disciplene råbte: *”Vi forgår!”* [Matt. 8,23-27], men han sov ikke for længe. (s.158) Han lod, som om han ikke ville gå ind sammen med de to disciple i Emmaus [Luk. 24,28]. Og han henvendte sig til Filip, da det galt om at skaffe brød til de fem tusind i ørkenen, *”men,”* siger Johannes, *”dette sagde han for at sætte ham på prøve, thi selv vidste han, hvad han ville gøre.”* Joh. 6,6.

Det er en for os ufattelig nåde, at den evige visdom, vor Herre Jesus Kristus, leger også med os. Midt i vore mørkeste stunder, når vi tror os forladt af Gud, får vi ikke lov at erfare det, og evigheden bliver ikke for lang til at takke og prise ham for det. Han har endnu sin glæde af menneskenes børn.

Er din synd og din svaghed din største sorg og det at blive hellig og ren dit højeste ønske, søger du din trøst i evangeliet og kæmper for at fastholde troen

Rosenius Samlede Værker

Bind II – Barnekår hos Gud

Kapitel 10: Kristi glæde af menneskernes børn

på Guds nåde i Kristus, skønt synden og Satan ofte truer med at tage magten, og Frelseren skjuler sit ansigt for dig, da *er* Kristus dig nok til retfærdighed.

Noget helt andet er, hvis du slutter forbund med og slår dig til ro i synden eller i fortvivlelse vender dig bort fra din frelser. ”*Han har sin glæde af menneskenes børn.*” [Ordsp. 8,31].

Gud give, at vi bedre lærte at forstå den guddommelige kærlighed og visdom!
Amen.

Historik:

Indtastet: 23. oktober 2005

Korrektur: 18. september 2021

RoseniusNet.dk